

ใบงานที่ ๑๐ เรื่อง นิทานคุณธรรมนำชีวิต
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๓ เรื่อง ด้วยไทยล้วนหมายรักสามัคคี
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑๐ เรื่อง นิทานคุณธรรมนำชีวิต
รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๕๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านนิทานคุณธรรมเรื่อง “เรื่องของมด” พร้อมทั้งตอบคำถามและจับใจความสำคัญให้ถูกต้อง

๑. ทำไมเหตุการณ์ในป่าถึงความทุกข์ยากระส่ำระสาย

.....

๒. มีสัตว์ใดบ้างที่ช่วยกันปราบช้างอันธพาลจนสิ้นฤทธิ์

.....

๓. เมื่อปากกลับมาสู่ความสงบ สัตว์ทั้งหลายมาทำอะไรกัน จนเกิดการชุนเคืองกันไปทุกฝ่าย

.....

.....

๔. ในที่สุดตกลงกันไม่ได้เพราะเหตุใด

.....

.....

๕. มดดำ มดแดง มดง่าม มดตะนอย ผึ้ง แมลงภู่ รวมกลุ่มตั้งศูนย์รวมขึ้นมาใหม่ และปฏิบัติต่อกันอย่างไร

.....

.....

๖. เมื่อเกิดเหตุการณ์ฝนตกหนักและมีพายุใหญ่ ต้นไม้หักล้มลงและน้ำท่วม พวกมดทั้งหลายเป็นอย่างไร

.....

.....

๗. ใครมาช่วยเหลือพวกมดจนรอดตาย

.....
.....

๘. เมื่อน้ำเริ่มลดแล้ว สัตว์ทั้งหลายเรียนรู้ว่าอย่างไร

.....
.....

๙. สรุปใจความสำคัญของเรื่อง

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

๑๐. ข้อคิดที่ได้จากเรื่อง

.....
.....
.....
.....

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

เรื่องของมด

กาลครั้งหนึ่ง ยังมีป่าแห่งหนึ่งซึ่งอุดมสมบูรณ์ฟ้าฝนตกต้องตามฤดูกาล ผืนดินชุ่มชื้นร่มเย็น สัตว์ทั้งหลายอยู่ร่วมกันอย่างเป็นสุข

ครั้นอยู่มาได้เกิดมีช้างอันธพาลตัวหนึ่งแสดงอาการเกเรเที่ยววระรานสัตว์ต่าง ๆ ทำให้เกิดทุกข์ระส่ำระสาย ไปทุกหย่อมหญ้านานนับปี สัตว์ใหญ่ผู้น้อยทั่วทั้งพงพีต่างกลัวไม่กล้าแก้ปัญหา จนกระทั่งมีแมลงหวี่ ผึ้ง และฝูงมดช่วยกันวางแผนต่อสู้จนสามารถรุกกันเข้าไปในวงช้างอันธพาลนั้น ช่วยกันกัด ตี ต่อย ตอม จนมันล้มนสิ้นฤทธิ์ ป่าทั้งป่าจึงกลับคืนสู่ความสงบดังเดิม

เมื่อป่าทั้งป่าสงบสุข สัตว์ทั้งหลายเริ่มมาประชุมสนทนาปรึกษาหารือกัน บ้างก็คุยถึงความหลังเมื่อครั้งปราบช้างอันธพาล ตัวนั้นเป็นผู้กล้าหาญมาก ตัวนี้เป็นผู้นำกลุ่มกล้าตาย ต่างก็อวดกันจนกลายเป็นการโต้เถียง เจ้ามดแดง มดตะนอย มดง่าม ก็อวดเบ่งถึงบทบาทของกลุ่มมด ในการสู้รบครั้งนั้น เสือโคร่งทำหน้าที่สื่อความชักถามพวกโน้นบ้างวิจารณ์พวกนี้บ้าง จนเกิดการชุนเคืองกันไปทุกฝ่าย

นับวันพวกสัตว์ก็เริ่มบาดหมางน้ำใจกันมากขึ้น พวกหนึ่งเสนอให้วางระเบียบของป่าขึ้นใหม่ อีกพวกหนึ่งให้จัดแบ่งพื้นที่และต้นไม้สำหรับสัตว์แต่ละประเภท บ้างก็เสนอให้ช่วยกันแบ่งหนองน้ำสำหรับสัตว์สี่เท้า สองเท้า สัตว์ปีก และสัตว์เลื้อยคลาน ในที่สุดตกลงกันไม่ได้ เกิดความขัดแย้งกันรุนแรงยิ่งขึ้น เพราะต่างฝ่ายต่างก็คิดว่าคนมีบุญคุณแก่สัตว์ทั้งหลายในป่านี้

มีชานาน มดดำ มดแดง มดง่าม มดตะนอย ผึ้ง แมลงภู่ ฯลฯ ก็ตั้งกลุ่มตั้งศูนย์ของตัวเองขึ้นมาใหม่ ต่างพวกต่างอยู่ต่างขัดคอกัน โจมตีกัน จนเมื่อเดินทางมาพบกันก็ไม่ทักทาย ทั้ง ๆ ที่เมื่อก่อนมดเดินตามกันเป็นขบวน เมื่อสวนทางเพื่อนมดด้วยกัน มันจะหยุดทักทายกันเสมอ

วันหนึ่งเดิฝนตกหนักและมีพายุใหญ่ ต้นไม้หักล้มระเนระนาดและน้ำท่วมเป็นที่น่าหวาดกลัว พวกมดทั้งหลายหลบหนีไปอยู่ที่ดอนแต่ก็หนีไม่พ้น น้ำพัดลอยเป็นแพไปทุกทิศทุกทาง

แมลงหวี่และแมลงวันรีบริดมพรรคพวกมาช่วยเหลือจนสุดความสามารถจนมดส่วนใหญ่
รอดตาย เมื่อเกิดภัยพิบัติสัตว์ทั้งหลายก็ได้คิด เลิกถือพวกถือเหล่า สัตว์ใหญ่ ๆ ต่างช่วยกันหัก
กิ่งไม้เอามาช่วยพวกมด สัตว์เล็ก ๆ ช่วยกันขนลูกอ่อนและสร้างรังชั่วคราวอยู่ พวกแมลงที่บินได้
ก็ออกไปหาอาหารมาช่วยเหลือ

น้ำลดลงแล้ว ฝนหยุดตก ป่าทั้งป่ากลับมาสู่ความสงบสุขและความสดชื่นอีกครั้ง พวกมด
และแมลงเริ่มช่วยกันทำรังและสะสมอาหารกันใหม่ มันเริ่มเรียนรู้ว่าไม่มีผู้ใดเก่งที่สุดพวกที่เก่งวันนี้
อาจมีเหตุการณ์ที่ทำให้อ่อนแอในวันข้างหน้า การช่วยเหลือการร่วมมือกันเท่านั้นที่จะรวมพลังกันแก้
ความเดือดร้อนได้ สัตว์ทั้งหลายจึงเลิกทะเลาะกัน และกลับมาสามัคคีกันดังเดิม

อุดม อมรวิวัฒน์ จาก วารสารพุทธชาติ